

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **B. L.**, narozen „X“,
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2019, č. j. MV-154381-4/SO-2019,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 28. 11. 2019, č. j. MV-154381-4/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-6775-13/PP-2019, **se pro vadu řízení zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2019, č. j. MV-154381-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-6775-13/PP-2019, kterým byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a výrokem II. podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu vyplývající z § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v rozporu s § 3 téhož zákona nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 téhož zákona, neboť žalovaný náležitě nevypořádal všechny odvolací námitky. Zdůraznil, že žalovaný nijak nespecifikoval, z jakých konkrétních jednání dovodil, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Konstatoval, že se nikdy v minulosti nedopustil žádného jednání, které by mohlo znamenat, že je žalobce skutečným nebezpečím pro veřejný pořádek a bezpečnost státu, a proto žalobci nebylo zřejmé, proč byla jeho žádost zamítnuta. Podle žalobce nelze za takový důvod označit ani skutečnost, že byl v minulosti odsouzen ve své domovské zemi, a to vzhledem k charakteru spáchané trestné činnosti a z důvodu neaktuálnosti. Žalobce podotkl, že jeho původní povolení k trvalému pobytu nebylo zrušeno z důvodu hrozby veřejnému pořádku, nýbrž proto, že dva roky nepobýval na území České republiky, neboť byl ve výkonu trestu v zemi původu.
3. Podle žalobce bylo napadeným rozhodnutím zasaženo do žalobcova práva na spravedlivý proces, neboť mu správní orgány nesdělily, co bylo podkladem výrokové části rozhodnutí a učinili z něj pasivního adresáta rozhodnutí bez možnosti obrany. Tento postup považoval žalobce za rozporný s principy materiálního právního státu a s čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“). Mantinely užití výhrady veřejného pořádku nastavené zmíněnou směrnicí podle žalobce *de facto* znemožňují zamítnutí žádosti toliko odkazem na utajované informace. Za zcela nedostatečný označil žalobce postup, jak žalovaný přezkoumal důvody zamítnutí žádosti, neboť z odůvodnění nelze dovodit naplnění zákonem stanovených podmínek (míra závažnosti, aktuálnost hrozby) či posoudit otázku přiměřenosti. Žalobce proto požádal soud, aby přezkoumal, zda skutečně existují důvody pro zamítnutí jeho žádosti, resp. zda informace v utajované písemnosti obsahuje skutečně aktuální, bezprostřední a závažnou hrozbu veřejnému pořádku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť se otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho manželky zabýval toliko okrajově. Odůvodnění, že skutečnost, že žalobcova manželka je občankou České republiky, nehraje s ohledem na důvody zamítnutí žádosti žádnou roli, označil žalobce za povrchní, neodpovídající požadavkům zákona, nedostatečné a nepřezkoumatelné. Správní orgány se podle žalobce nevypořádaly s tím, že žalobce má na území vytvořeno komplexní rodinné zázemí (manželku) a žije zde dlouhou dobu, tudíž je nepochybně rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce konstatoval, že má právo na území České republiky pobývat a v případě, kdy mu pobyt nebude umožněn, existuje předpoklad vážného a nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. V dané souvislosti odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie sp. zn. C-127/08 (věc *Metock a ostatní*). Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu o tom, zda závažnost protiprávního jednání, jež je žalobci přičítáno, převažuje nad dopady do jeho rodinného a soukromého života, ani úvahy o tom, jaké dopady to bude mít do života žalobcovy manželky. Podle žalobce rozhodovaly správní orgány bez dostatečně zjištěného stavu věci, neboť nevyslechly žalobce a jeho manželku k jejich vztahu; úvahy žalovaného tak nemohou být pokládány za přezkoumatelné a jde spíše o spekulace a domněnky. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 27 směrnice č. 2004/38/ES, v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v rozporu s právem na spravedlivý proces.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že se v souladu s § 169m odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců a s ohledem na režim utajení poskytnutých informací nemohl ve svém rozhodnutí zabývat konkrétními skutečnostmi uvedenými v utajované informaci, ani je jakkoli popsat či blíže hodnotit. Tato omezení žalobcových (procesních) práv považoval žalovaný za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, neboť správní řád v daném případě jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, že povaha utajované informace sp. zn. D112/2019-OAM neumožňovala, aby byl žalobce s jejím konkrétním obsahem seznámen, neboť to by vedlo ke zmaření účelu utajení těchto informací. K námitkám týkajícím se přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života žalovaný odkázal na strany 7 až 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a poznamenal, že Městský soud v Praze v obdobné věci žalobu rozsudkem ze dne 17. 1. 2020, č. j. 11 A 175/2019-52, rovněž zamítl.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Ve vztahu k informacím, které nebyly v rámci správního řízení žalobci zpřístupněny, se podle názoru soudu úprava týkající se přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů neuplatňuje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, publ. pod č. 1951/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, „[v] této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými.“ S tímto názorem, který Nejvyšší správní soud dále rozvinul např. ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, publ. pod č. 2602/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, se zdejší soud plně ztotožnil, a proto se při přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k utajovaným informacím neomezil na obsah žaloby.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
9. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný řádně nevypořádal uplatněné odvolací námítky a nespecifikoval, z jakých konkrétních jednání dovodil, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný na jednotlivé odvolací námítky reagoval zcela dostatečně a řádně zdůvodnil veškeré své závěry. Ostatně ani sám žalobce neupřesnil, které konkrétní odvolací námítky byly podle jeho názoru opomenuty.
10. K namítané chybějící specifikaci, z čeho žalovaný dovodil na straně žalobce nebezpečí pro veřejný pořádek, soud připomíná, že důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, správní orgány zjistily z utajované informace, jež byla v souladu s § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců vedena odděleně od správního spisu, a to pod sp. zn. D112/2019-OAMP. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, že s ohledem na režim utajení („D“ – důvěrné) a v souladu s § 169m odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců nebylo možno se konkrétními skutečnostmi uvedenými v utajované informaci zabývat v rozhodnutích správních orgánů, které ani nebyly oprávněny obsah utahovaných informací jakkoli popsat a hodnotit. Žalovaný dodal, že povaha utajovaných informací neumožňovala, aby s nimi byl žalobce seznámen, neboť tím by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. V tomto kontextu shledal soud napadené rozhodnutí přezkoumatelným a souladným s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nebyl povinen (ani oprávněn) specifikovat, z čeho konkrétně dovodil na straně žalobce nebezpečí pro veřejný pořádek, plně postačilo, že poukázal na existenci utajované informace vedené pod sp. zn. D112/2019-OAMP a vysvětlil, proč nemohl žalobci sdělit žádné konkrétnější skutečnosti.
11. S ohledem na zmíněnou ochranu utajovaných informací soud nepřisvědčil ani žalobcovu názoru, že bylo zasazeno do jeho práva na spravedlivý proces, neboť mu správní orgány nesdělily, co bylo podkladem výrokové části rozhodnutí a učinili z něj pasivního adresáta rozhodnutí bez možnosti obrany. K tomu soud podotýká, že právě na tuto situaci pamatuje výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 5/2008-63, podle kterého jsou soudy povinny suplovat aktivitu žalobců a ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám týkajícím se podkladů pro rozhodnutí přezkoumávat napadená Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí bez ohledu na uplatněné žalobní body ze všech hledisek, která z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Takto zdejší soud postupoval, přičemž shledal významné nedostatky předmětné utajované informace.

12. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, publ. pod č. 2825/2013 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení. Podle Nejvyššího správního soudu „... by tedy postačoval konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Za těchto podmínek by si již soud mohl učinit úsudek, zda jsou natolik věrohodné, aby mohly zasáhnout do osudu jednotlivce ...“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále konstatoval, že „[z] toho, co je obsahem správního spisu, včetně jeho utajované části, nelze učinit žádný závěr, zda informace zpravodajské služby popisuje skutečný stav věcí, anebo zda se jedná o tvrzení zcela či zčásti smyšlené nebo zkreslené. Není z ní patrné, jakým způsobem byla získána a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá. Nezávislému příjemci informací, jímž je v daném případě soud, pak nezbyvá nic jiného, než této informaci uvěřit nebo neuvěřit. Takový podklad rozhodnutí není v právním státě přípustný, jestliže rozhodnutí správního orgánu, třebaže zcela legitimně podléhá vysokému stupni utajení, zasahuje do tak významných subjektivních práv stěžovatele, jakým je základní právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací (čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Představa, že soud uvěří zpravodajské službě, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, by znamenala rezignaci na kontrolní funkci správního soudnictví vůči veřejné správě.“
13. Na zmíněný rozsudek navázal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012-25, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že soudy nemohou přezkoumávat pravost a pravdivost podkladů poskytnutých zpravodajskou službou, ve kterých jsou předmětné utajované informace obsaženy; to však neznamená, že by soudy ve správním soudnictví nemohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci. Uvedené závěry shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, publ. pod č. 3667/2018 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, a doplnil, že „[ž]alovaný [Národní bezpečnostní úřad] ani správní soudy sdělení zpravodajských služeb nepřezkoumávají v takovém rozsahu a takovým způsobem, který je ve správním soudnictví obvyklý. Judikatura nicméně zdůraznila, že byť jde o podkladové akty, nemohou být zprávy zpravodajských služeb pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení.“
14. S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že stejná pravidla týkající se obsahu utajovaných informací a možnosti soudu ověřit si věrohodnost, přesvědčivost a relevanci zpravodajské informace musí platit i v řízeních vedených podle zákona o pobytu cizinců. To znamená, že v případě, že je některý podklad rozhodnutí utajovanou informací a správní orgány postupují v režimu § 169m zákona o pobytu cizinců, je nezbytné, aby utajovaná informace obsahovala dostatek údajů k tomu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

aby správní orgány a následně soud rozhodující ve správním soudnictví mohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost této utajované informace a její relevanci pro posouzení, zda cizinec skutečně představuje ohrožení bezpečnosti státu či veřejného pořádku. Jako podklad pro rozhodnutí proto nemůže obstát utajovaná informace, ze které není patrné, jakým způsobem byla získána a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá.

15. Vycházeje z těchto úvah soud zhodnotil utajovanou informaci vedenou pod sp. zn. D112/2019-OAMP a shledal, že sice zahrnuje určitá tvrzení, která nasvědčují existenci nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nicméně neobsahuje žádný údaj o tom, jakým způsobem byla utajovaná informace získána, ani o jaká skutková zjištění se opírá. Soud proto dospěl k závěru, že předmětná utajovaná informace nepředstavuje dostatečný podklad pro rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tudíž skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí svého rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění.
16. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce nařízení jednání požadoval. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou bylo zatíženo i řízení vedené před správním orgánem prvního stupně, soud v zájmu zachování dvojinstančnosti správního řízení v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
17. Ostatními žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť posouzení námitek vztahujících se k přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho manželky je v situaci, kdy samotný závěr o naplnění důvodů pro zamítnutí žalobcovy žádosti nemá oporu ve správním spisu, předčasné a soudu nepřisluší předjímat závěry, ke kterým správní orgány dospějí po odstranění vytčené vady.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Náhradu nákladů řízení spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce s tímto návrhem úspěšný nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. března 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)